

Abstrakt

Již původní úprava odpovědnosti za škodu v pracovním právu upravená v zákoně č. 65/1965 Sb., zákoník práce, se dala považovat za dostatečně propracovanou. Nicméně, s ohledem na vývoj po r. 1989, byla do značné míry zastaralá koncepce pracovního práva stále setrvávající na pomezí práva veřejného a soukromého. K 1.1.2007 nabyl účinnosti nový zákoník práce (zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce) platný i v současné době, který zprvu respektoval spíše charakter starého zákoníku práce, nicméně po nálezů Ústavního soudu a následnými novelami došlo k odklonu od charakteru veřejnoprávní úpravy k úpravě soukromoprávní.

V oblasti odpovědnosti za škodu však nový zákoník práce doznal v průběhu doby pouze nepatrných změn, zejména pokud jde o změnu některých pojmů v odpovědnosti za škodu, zvýšení některých náhrad při odpovědnosti za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání, nicméně stále přetrvává v platné zákoníku od r. 2007 stále úprava odpovědnosti za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání, která je upravena v přechodných ustanoveních. Úprava této problematiky byla zařazena do přechodných ustanovení z toho důvodu, že současně s přijetím nového zákoníku práce byl přijat i zákon o úrazovém pojištění zaměstnanců (zákon č. 266/2006 Sb.), nicméně do dnešního dne nenabyl účinnosti. Lze tedy v tomto směru vytknout právní úpravě skutečnost, že takto důležitý institut odpovědnosti zaměstnavatele za škodu by neměl být po takto dlouhou dobu upraven v přechodných ustanoveních, ale v spíše v základních ustanoveních právního předpisu.

Právní úprava odpovědnosti za škodu uvedená zejména ve zvláštních právních předpisech - zákon č. 220/1999 Sb., zákon č. 221/1999 Sb. a zákon č. 361/2003 Sb., je právní úpravou samostatnou a která se, co do obsahu odpovědnosti, po dobu své platnosti výrazně nezměnila. Výjimkou v tomto směru je platný avšak stále ještě neúčinný zákon č. 218/2002 Sb., který ve svých ustanoveních týkajících se odpovědnosti za škodu ať již státního zaměstnance či státu (organizační složky státu) odkazuje na subsidiární použití ustanovení zákoníku práce.

Závěrem lze tedy shrnout, že problematika odpovědnosti za škodu v pracovním právu, jak je o ní pojednáno v této práci, je do značné míry konzistentní a kontinuální, i

když je upravena několika samostatnými zákony, přičemž zejména přijetím zákoníku práce v roce 2006 došlo k výraznější změně úpravy pracovněprávních vztahů upravených tímto právním předpisem. V této souvislosti je však třeba si postesknot nad skutečností, že řada právních předpisů, které byly přijaty již dříve (např. zákon č. 218/2002 Sb.) nebo v souvislosti se zákoníkem práce (např. zákon č. 266/2006 Sb.), není, z důvodu nedostatečného finančního krytí souvisejícího s nedokončenou reformou veřejných financí, v současné době zatím účinných a jejich účinnost je stále odkládána.